

er faktisk Venstre, som har muligheden for, at vi kan få afskaffet forbeholdene. Det Konservative Folkeparti har jo gentagne gange klart, både på ministerplan og på ordførerplan, givet udtryk for, at også De Konservative finder dem værende hæmmende.

Hvad er det så, Venstre gør? De siger på den ene side, at nej, vi kan godt se, at forbeholdene ikke er gode, vi ønsker at komme af med dem, men på den anden side, nej, vi tør ikke tage den fulde konsekvens af det synspunkt.

Det, jeg bare vil sige til fru Charlotte Antonsen, er, at vi har en periode foran os, som vil komme til at gå ret tjept, tror jeg. Min bedste vurdering er, at konventet omkring sommer afleverer et stykke papir, et forfatningstraktatudkast, til regeringerne, og jeg tror, vi meget nemt kan komme i den situation, at der vil blive afholdt en regeringskonference i anden halvdel af 2003. Der er det så, jeg stiller spørgsmålet, og jeg glæder mig til at få svaret fra statsministeren, nemlig præcis hvordan tror statsministeren, at han på lige denne regeringskonference kan sikre Danmarks interesser på de områder, vi har forbehold på?

Hvis man skal respektere forbeholdene, så kan man vel ikke gå aktivt ind i debatten omkring dem, så kan man ikke præge den, for det har man jo hverken lod eller del i.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Kristian Thulesen Dahl som ordfører.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er ellers fristende bare at lægge sig i sporet på den debat, der netop har været, men jeg vil dog tage mit ordførerindlæg, og så håber jeg, vi kan vende tilbage til en yderst interessant debat om Socialdemokratiets nye EU-politik.

Der har været et halvår, hvor Danmark har haft formandskabet i EU. Og vi har fra Dansk Folkepartis side også ved tidligere lejligheder sagt, at vi synes, at regeringen og det apparat, der servicerer regeringen, har gjort en professionel indsats, har håndteret det og haft sin tilrettelæggelse af det på en meget værdig og ordentlig vis.

Kl. 15.40

Det er vigtigt for Danmark, at det er foregået på den måde. Det skaber naturligvis respekt, og det har også gjort, at manges skepsis er blevet gjort til skamme i forhold til, at det var en ny regering, der overtog magten og skulle stå i spidsen for formandskabet af EU.

Folketinget og partierne i Folketinget har vist fleksibilitet og hensyn til regeringen i forbindelse med vores mødeplanlægning, og det har også været en vigtig ting. Vi har også fra Dansk Folkepartis side gjort, hvad vi kunne, for at de praktiske ting kunne håndteres af regeringen i en tid, hvor der naturligvis var mange møder og mange ting at gøre.

Nu er der så en ny tid, også for Folketingets arbejde og for regeringen. Det kommer til udtryk på mange måder. En af de mere spøjse er, at ministrene har skiftet slipsene ud, så de nu fremtræder med lidt forskellige kulører og ikke altid på samme vis.

Rent politisk er det jo også tid til dels at gøre status og dels at se fremad og se, hvad der sker på EU-plan. Hvis vi først kigger tilbage rent politisk, er det klart, som det også har været fremhævet af ministrene, at det væsentligste har været diskussionerne omkring udvidelsesspørgsmålet. Det har været regeringens klare førsteprioritet for arbejdet, og man må jo også sige med topmødets resultater i Bella Center, at det, regeringen havde sat sig som mål på det her område, kom i hus.

Jeg skal dog alligevel med det samme sige, at noget af den retorik, regeringen har brugt i forbindelse med forhandlingerne og diskussionerne, efter vores vurdering har været overdramatiseret. Al den snak om krig og fred og endelig blev Anden Verdenskrig afsluttet osv. har somme tider haft karakter af noget, der gik for vidt.

Specielt naturligvis, da statsministeren benyttede, jeg tror, det var Venstres landsmøde til i forbindelse med Irlands folkeafstemning om Nitraktaten at udmale det til, at det nærmest var iredens ansvar, om vi nu fik afsluttet Anden Verdenskrigs uhyrligheder. Der synes jeg nok, at man gik for vidt i retorikken i forhold til, hvad det handlede om.

Der er jo ikke nogen af os, der drømmer om – hvad enten udvidelsen falder på plads eller den ikke gør, nu står der jo folkeafstemninger for døren – at tale om krig og ufred over for lande, som vælger ikke at tilslutte sig EU-samarbejdet.

Men nu er der altså en mulighed for en udvidelse med ti lande og folkeafstemningerne, som jeg lige nævnte, vil vise, om befolkningerne i de ti lande bakker op om udvidelsesspørgsmålet.

Der har været fokuseret meget i det her halvår og specielt de seneste måneder på udvidelsen i et europæisk perspektiv. Vi synes fra Dansk Folkepartis side, at tiden nu er kommet til, at